

הכרת הבורא על-ידי השלוחים

התוועדות – יי שבט תש"ל"ב

כשמדובר על עניין השירה – בהתחלת השירה נאמר "זה א-לי ואנוהו", ונאמר על כך במדרש, בגמרא וברש"י וכו', ובכמה מקומות, ש"הם הכירוהו תחילה": מי שאמר "זה א-לי" הם הילדים שנולדו בארץ מצרים, ולכן היתה לידתם בניסים ונפלאות, כמסופר בספרי, פרשת האזינו, שמצד מורא המצריים היתה הלידה בשדה, והיו שם דבש ושמן שעליהם גדלו הילדים; ילדים אלו הכירו את הקב"ה כמי שזן אותם בשדה, ולכן הכירוהו גם על הים.

כמדובר כמה פעמים, כל עניין בתורה הוא הוראה עד לימינו אלה: כשנפגשים עם יהודים, ויודעים שהם נולדו "בשדה", במקום שהוא רחוק משיבות, רחוק מהמקומות שבהם היו הישיבות הגדולות, או הרביים הגדולים של החסידות וכו' – אעפ"כ, יש לדעת ש"לא יעזוב ה' עמו ולא יטוש את נחלתו", והקב"ה הזמין להם שם אנשים שהתמסרו אליהם, לספר להם על משה רבינו ותורתו והמצוות, וגידלו אותם באופן שמסרו נפשם על התורה ומצוותיה עוד בהיותם ב"מצרים"; ולאחר-מכן כשיצאו משם, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה", כשהגיע הזמן לקריעת הים, גם אז היו הם מהראשונים – אע"פ שלא נולדו בישיבה וכיו"ב, כאמור לעיל – ולא זו בלבד שגם הם הכירוהו, אלא אדרבה "הם הכירוהו תחילה".

זהו העניין המדובר לאחרונה כמה פעמים, אודות בני" שבאו מגרוזיה ומבוכרה וכו', שלכאורה אינן מדינות שהיו בהן ישיבות במשך מאות שנים כמו ליטא, או שהיו בהם רביים חסידיים במשך מאות שנים לפני-זה, או עכ"פ בשנים האחרונות; והזמין להם הקב"ה, וע"י עבדיו הנביאים שלח לשם שלוחים, שהעמידם על דרך התורה ומצוותיה, על דרך המלך, מלכו של עולם, כדי שיידעו שעליהם לחיות בעצמם על-פי ציווי הקב"ה, ולחנך כך את בניהם ובני-בניהם, ולעשות זאת עד כדי מסירות-נפש, אם הדבר נדרש – יזכה אותם הקב"ה, שגם לאחר יציאתם מ"מצרים", כשהם מגיעים ל"ארץ טובה ורחבה" – יקויים שם "כן בקודש חזיתך", שהתורה והמצוות שלהם יהיו על-דרך שהיו "בארץ ציה ועייף", והם יעמדו בתוקף על כך שחובה עליהם לחיות באופן שהתורה "היא חיינו ואורך ימינו", ואת הילדים – בנים ובנות – חובה לחנך על יסודי התורה והמצווה בכל העניינים, החל מצניעות, יראת-שמים ואהבת ה' וכו' וכו'.

וכשם שעמדה להם מסירות-נפשם "בארץ ציה ועייף" – עאכ"ו כ שתעמוד להם "בארץ טובה ורחבה".

ואשרי חלקם של כל מי שיפעל כדי לסייע להם בכך, לסייע להם בכל האופנים שאפשר, דבר שיסייע גם לפועלים בעניין זה, שיקויים בהם "גדול מה שהעני עושה עם הבעה"ב ממה שבעה"ב עושה עם העני", והקב"ה ישלם לאלו שיסייעו להם ולמשתדלים בטובתם – בנוגע ליראת-השמים שלהם עצמם ולילדיהם שלהם עצמם, כדי להוסיף בנחת-הרוח האמיתית שירוו מילדיהם שלהם עצמם.

ושם, ב"ארץ טובה ורחבה", או בארצות-הברית וכיו"ב – יוכלו לצאת ידי חובת מסירות-נפש על-ידי מסירות-נפש בכוח, וילכו "מחיל אל חיל" בעצמם בלימוד התורה ובקיום המצוות, ועאכ"ו כ – בנוגע לחינוך ילדיהם, שידאגו לכך שהם יחונכו באופן של "מוסיף והולך ואור" ב"תורה אור" וב"נר מצווה".

ומכיוון שזהו אחד מהעניינים שבהם "יפה שעה אחת קודם", ותקוותי ששומעים את הדברים – או שימסרו את הדברים בהקדם – ב"ארץ טובה ורחבה", בארץ-הקודש, ועד"ז ישנה, אם-כי במספרים קטנים יותר, אותה שאלה ואותם קשיים בארצות-הברית, באירופה ובאוסטרליה, ובכל מקום שאליו הגיעו

פרשת חיי-שרה

העולים החדשים – הרי נוסף על העסקנים, שהם יראי-שמים, ושעליהם להשקיע את עצמם – ואכן ישקיעו את עצמם – בעסקנות מיוחדת כדי לסייע לעולים החדשים בהסתדרות גשמית, ולסייע להם ביחד עם זה בהסתדרות רוחנית, עד לאופן של "הולך ומוסיף ואור" – הרי נוסף לזה, יש ליצור גם קשר אישי, קשר פרטי, בין משפחה אחת למשפחה אחרת, גם זאת באופן שיסייעו להם בגשמיות וברוחניות גם יחד.

וכך, נוסף על עצם הפעולה, שתהיה תוספת וחיות מחודשת בעניין לימוד התורה וקיום המצוות, יתוסף גם קירוב הלבבות ואיחוד הלבבות.

ואז, כאשר "כולנו כאחד" – הרי זהו הכלי לקיום התפילה "ברכנו באור פניך", ו"באור פני מלך חיים", ו"מאן דיהיב חיי יהיב מזונו", שיתברכו בבני, חיי ומזוני רוויחי, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", וביד רמה ובריש גלי.

לחיים.

